

— Най-голѣмиятъ неприятелъ на ежа е лисицата. Щомъ разбере, че тя се приближава къмъ него, ежътъ се скрива въ бодливата си броня и тамъ стои, докато усѣти, че лисицата си е отишла. Ала често кума Лиса си служи съ хитрости. Знае, че ежътъ нѣма да стои подъ бронята си вѣчно, защото трѣбва да яде. Притайва се задъ него и дебне. Щомъ си подаде муцуната, тя го сграбчва и го одушва. Понѣкога, ако се случи до рѣката, хитрата лисица го избутва съ лапитѣ си въ водата. Тогава ежътъ разпуска бодлитѣ си, за да не се удави и почва да плува. Лисицата се хвърля въ водата, извлича го на брѣга и го разкъсва.

— Ами ежътъ не я ли пробожда съ остритѣ си игли?

— Че нали затуй тя го дебне, докато ти разпустне. А по корема си ежътъ нѣма бодли.

— Чудно нѣщо! — удивлявахме се ние и всѣки день научавахме нови нѣща за живота на таралежа.

Единъ лѣтень слънчевъ день дѣдо ни отведе на нивата. Житото бѣше узрѣло и трѣбваше да жънеме. Взехме въ колата и таралежа. Той мируваше, свитъ въ бронята си, и само понѣкога показваше муцунката, за да види какво чинимъ. Като стигнахме на нивата, мама отиде подъ крушата и тамъ върза люлката на най-малкото ми сестриче. То бѣше още сукалче и само плачеше, но тамъ много мируваше. Подъ люлката оставихме и нашиятъ Тарльо, а ние тръгнахме да търсимъ сврачи яйца по дърветата. Като изминахме стотина разкрача, зърнахме една коза, която жално блѣеше.

— Защо ли блѣе тѣй козата, бе байко?

— Може да се е оплела въ храститѣ или търси яренцето си. . . Кой знае!

Отправихме се къмъ козата и сега видѣхме нѣщо невѣроятно. Козата бѣше пленница на една огромна змия. Влѣчугото бѣше се увילו около заднитѣ нозе на животното, които здраво бѣ пристегнало като въ вжже, а главата си бѣ пхнало подъ изплашеното добиче. Стоехме като вцепенени и не смѣхме да се помръднемъ. Стоеше като закована и козата и съ изплашени очи ни гледаше. Байко бързо се окопоти и хукна да извика дѣда. Дѣдо дойде съ една дебела тояга въ ржце, ала, като видѣ змията вплетена въ нозетѣ на козата, спрѣ и рече:

— Нищо страшно нѣма. Смокъ. Бозаемлѣко отъ вимето на козата. Лани такова нѣщо се случи и съ нашата крава. Като се набозае, той самъ ще си отиде.

— Нѣма ли да ѝ стори нѣщо зло?

— Нѣма, нѣма. Мируйте и не шумете! Гледайте само!..

И наистина, следъ като се набоза, ние видѣхме, какъ смокътъ се разхлаби, като напълненъ съ вода маркучъ, и падна въ високата мека трева. Следъ това тревата се раздвижи, нѣщо лъсна на слънцето. Змията си отиваше.

Дѣдо се спусна съ сопа въ ржце къмъ смока, ала огромното влѣчуго се мушна нѣкъде въ шубрацитѣ, успѣ да избѣга отъ очитѣ ни. Дълго го търсихме напраздно.

— Сжщиятъ смокъ бѣше и лани на нашата крава, — рече дѣдо. — На сжщото мѣсто. Трѣбва тука нѣкъде да му е леговището. По синоритѣ, въ трѣнкитѣ.

Тръгнахме да се върнемъ при жътваритѣ. Когато приближихме до крушата, дѣдо трепна изпърво, а следъ туй се разсмѣ:

— Я! Виждате ли нашия пазачъ господинъ Тарльо? Вижете сега сами какъвъ юнакъ е той!

При крушата, на нѣколко стѣпки отъ люлката съ бебето, ние видѣхме тара-